

של אייכמן הן אומנם רק שלו — אבל אם מתירים לו לעיין בתיקים חסויים, יש לאפשר זאת גם לאחרים. על כל פנים, לא קיבלנו את המיסמכים.

פגמים בדמוקראטיה. כאשר נודע לעורכי מעריב שראש-המשלה התיר את העברתם של מיסמכי פרשת-אייכמן לידיעות אחרונות, יריבם, הם ניסו לערער על כך בטענה שהפירסום המוקדם יותר בידיעות יפגע בהפצת ספרו של איסר. כתוצאה מכך החליטה המשלה לאסור את שני הפירסומים גם יחד.

איסר רוצה להפוך את פרשת איסור הופעת-ספרו למאבק ציבורי נגד "הפגמים המהותיים במישטר ובדמוקראטיה במדינה". איסור הופעת ספרו, כן הוא טוען, מצביעה על פגיעה חמורה בזכויות-האזרח.

בעוד הראל עצמו מתכוון למאבק משפטי נגד האיסור, בעזרת בית-הדין הגבוה לצדק, עומדת המשלה לנקוט בצעד חסר-תקדים, אשר אולי ישכך את להט-מלחמתו של הראל בפגמי הדמוקראטיה הישראלית: המשלה תציע לאיסר פיצוי כספי, בסכום של עשרות אלפי לירות, על הנוק החומרי שנגרם לו עקב איסור הופעת ספרו.

דרכי חיים המפגין שיצא אל הקור

אברהם קמינסקי היה מנהל-חשבונות קטן ושקט — כלפי-חוק.

עד שזה נוגע לבעיית היחסים עם גר-מניה. בנקודה זו היה קמינסקי אדם אחר: נסער, רעשני, תקיף. תכונות אלו באו על ביטויין כעת בואו של שגריר מערב-גרמניה בישראל, בפעם הראשונה: רולף פאר-לוס נתקל בבואו בהפגנות-היחיד של קמיני-סקי שצעד נגדו.

גם כאשר התגלה עברו המפוקפק, מבחינה פוליטית בעת העידן הנאציסטי, של הרמזר הראשון שבשגרירותו, אלכסנדר טרק, הפגין קמינסקי לבדו, הסתבך עם המשטרה, מעשיו זכו בפירסומת רחבה, ואף הועלו במליאת-הכנסת.

לאחר-מכן התרגלו אלה הקוראים בקביעות את מדורי המכתבים למערכות לראות את שמו של קמינסקי, כשהוא מופיע מתחת למכתבי-מחאה-והתרמה בלתי-ספורים.

מחדר מצלצול בדלת. התנהגותו ה"תמהונת גרמה לכך שהוא לא החזיק מעמד זמן רב, במקומות-העבודה שלו. ביולי 1967, לאחר ששוב פוטר ממשרתו, נסע לחו"ל, לבדוק אם לא כדאי לו ולמשפחתו להגר.

"יום אחד קיבלתי ממנו מכתב", סיפרה השבוע אשתו שרה, "והכל היה רגיל. לא אמר לי שהולך לעשות משהו מיוחד".

ושעות ספורות לאחר שכתב מכתב רגיל זה הודק עשה קמינסקי מעשה ללא תקדים: הוא פנה לממשלת שטוקהולם, ביקש מיקלט מדיני.

"רודפים אותי בישראל על זיעותי הפר-ליטות?" טען בלהט, "תנו לי להישאר פה". תשובתה של המשלה השבדית הזיתה שלילית. לא זו בלבד שלא העניקה לו

משה וג'מילה לוי

יושבים שבעה על הריצפה בדירתם, מבכים את בנם יצחק, שדבר-מותו המדהים נודע להם שעות מספר לפני-כן. בזרועות האם: אחותו הקטנה בת הארבע של משה, שלא הבינה מה מתרחש.

ב שמונה וחצי בבוקר, ביום שני, השבוע, הופיע שוטר בכית משפחת לוי, ברחוב דוב ימיני 2 בפתח-תיקוה. "תלכו לראות את הבן שלכם במשטרה", בי-אבוי-כביר, אמר השוטר לג'מילה לוי. "הוא חולה מאוד".

לג'מילה לא היתה אפשרות להגיע לאבוי-כביר. היא צילצלה לבעלה משה, העובד ב"חנות-נעליים בתחנה המרכזית, ביקשה ממנו שילך אל הילד.

כשהגיע משה לוי למכון הפתולוגי בי-אבוי-כביר, מצא שם את בנו יצחק — מת.

ל תחילת הפרשה סיפרה ג'מילה, כשהיא שוכבת על הריצפה עם שתי בנותיה הבוכות, כי ערכו של אותו יום:

ביום שבת, בעשר בבוקר, בא אלי לעי-בודה שלי, במלבושן בפתח-תיקוה. הוא בי-קש ממני שלוש לירות. אמרתי לו שאין לי. אז הוא ביקש לירה. נתתי לו וקילתי אותו שתמיד הוא לוקח כסף. הוא קילל אותי בח-זרה, ואחד העובדים שעבר שם ושמע את זה אמר לי: "אידיוט! איך אתה לא מתבייש לקלל את האמא שלך?".

יצחק התרגז, אמר שעכשיו הוא לא יזוו, רק יפריע לי לעבוד. לא עוד שום דבר — הוא המשיך להסתובב ולהפריע. בסוף אמר-תי: "תזמינו משטרה".

השוטרים באו בניידת וביקשו ממנו בי-טובות שילך. אבל הוא לא רצה, אמר ש-הוא רוצה לראות מה זה בית-סוהר. "אני אראה לך מה זה בית-סוהר", אמר שוטר אחד, ורצה להעלות אותו לניידת.

אבל יצחק לא נתן שיסחבו אותו. גם כשבא השוטר השני — הם לא הצליחו לק-חת אותו למעלה. בסוף, באו עוד שני אחים של המלביץ, וכל הארבעה התחילו לי-הרביץ לו מכות בכל הגוף. הוא ניסה לי-התחבא מתחת למכונית, אבל הם תפסו אותו ודפקו את הראש שלו עד שהוא יצא. בסוף הם גם הצליחו להעלות אותו, בת-נאי שגם אני אעלה. טיפסתי לניידת, וגם יצחק הוכנס פנימה. אתריכך אני ירדתי, והם נסעו. זאת היתה הפעם האחרונה שר-יאתי את הבן שלי בחיים.

ר משיך את הסיפור האב משה (לוי, לקני צווחותיה של הפכי תא, שרבעה לצידו והלמה באג-רופים קמוצים על חזה:

הוא היה ילד טוב, יצחק. עוד לא היה בן 14, וכבר היה עובד איתי בסנדלרות. בבית-ספר למד איזה ארבע-חמש כיתות, ואחרי-כך הוצאתי אותו.

הוא היה ילד טוב, והייתי נותן לו כל מה שהיה לי. רק שלפעמים לא היה לי, ואז הוא היה מתרגז. לפני חודשיים הוא השתולל בכית, ואני הלכתי להתלונן אצל הסמל במשטרת פתח-תיקוה. אז הסמל אמר לי ככה: "אם זה היה הילד שלי, או שהי-תי עושה ממנו בן-אדם או שהייתי שולח אותו לקריית-שאל".

כשמצאתי אותו באבוי-כביר, הידיים שלו היו מכוסות בסימנים צהובים של מכות. את שאר הגוף לא ראיתי, מפני שהיה מכור-סה בשמיכה, אבל מתוך הפה שלו היה כתם של דם.

אתמול, ביום ראשון, אשתי דיברה עם

העובדת הסוציאלית בפתח-תיקוה, וזו אמר-ה לה שהיא דיברה עם המשטרה, ושהמצב של הילד סדר, ושמתר יקחו אותו לבדי-קה רפואית.

אז איך זה שעכשיו הוא פיתאום מת? הגיס שלי, עבדני מעטו, יש לו חבר ש-

ניצב מיכאל בוכנר:

קיבלנו הודעה מהמוסד שהנער משתולל. הניידת הופיעה מיד. הנער סירב לעלות, היכה את אמו וגרם למהומה כללית. הוא גם נשך את שני האחים שנועקו לעזרת השוטרים. אומנם השתמשנו בכוח, אבל אך ורק בכוח הדרוש בהתאם לנסיבות המיקרה. הוא נבלא.

לאחר כיבוי אורות — כך סיפרו הנערים שהיו עצורים עימו — השתין יצחק על רגלו של אחד מהם, שניסה להירדם. הבחור קם, נתן ליצחק פליק. יצחק החזיר לו סטי-רתיחי, ואז — חטף סנוקרת בפרצוף, ונפל.

בתחלה חשבו הנערים שהוא מעמיד פנים, אבל משלא קם, והמשיך לחרחר, הם שפכו על פניו כוס מים והזמינו שוטר שהסתובב במסדרון.

השוטר ביצע הנשמה מפה-לפה במשך 20 דקות, תוך כדי המתנה לרופא. אבל טיפול זה, וגם זריקת-הלב שנתן הרופא, לא הועילו. הנער הועבר לבית-החולים ביילינסון, ושם נקבע מותו הקליני עלי-די הרופא.

הבדיקה שלאחר המות, שבוצעה במקון לרפואה משפטית באבוי-כביר, העלתה כי

הורים אלה מאשימים:

המשטרה הרגה את הבן שלנו!

יצחק מת משטף-דם במוח. הרופא-הפאתולוג אף קבע כי שטף-הדם נגרם בשעה 9.30 — 10.00 ביום ראשון בערב, דהיינו — בזמן הקטטה בבית-המעצר.

אנו שוקלים עתה את האפשרויות השונות שגרמו למותו. נפתח תיק פלילי, וייתכן שהנער שהיכה את יצחק יואשם בהמתה. בית-המשפט שידון במיקרה יצטרך לקבוע מי אשם במותו של יצחק לוי.

הוא שוטר בפתח-תיקוה, והחבר הזה סיפר לו שהילד שלי מת מהמכות שהרביצו לו. דבר אחד אני יודע: יצחק לא היה חולה אף פעם. בשום מחלה.

המשטרה לקחה אותו בריא והחזירה אותו מת. היא הרג האותו!

סביר לכתב, "העולם הזה" מפ' ו'וקד משטרת פתח-תיקוה, סגן

קורבן המכות

יצחק לוי בתצלום-ילדות טיפוסיים: מימין — כשהוא בן שנה, ליד סוסי-העץ, שהיה הצעצוע החביב ביותר עליו. מי-שמאל — כפי שצולם לפני חודש, לצורך תעודה של לישכת-העבודה, שלא הספיק לקבלה.

מפגין קמינסקי השם הופיע בקביעות

"עכשיו אנו מפחדות מכל צילצול בדלת". כי שכניהן מחרימים אותן זורים מקללים אותן. בקשתו של קמינסקי התימהוני הפי-כה את נשות-משפחתו לאויבות-העם, כעיני תימהונים וקנאים ישראלים אחרים.

בחיפה, עליה באצבע. אחותה ואמה זוכות במבטי מלוכסנים וברכילות מאחורי-גבן. ונוסף לכל — אין שלוש הנשים גם אמ-צעי-מחיה קבועים מאז נסע הבעל. "אבל זה לא הכל", מסכמת שרה בעצב,

מיקלט מדיני, אלא שקמינסקי נתבקש לני-טוע הלאה. לחפש ארץ שתהיה מוכנה לאכי-סן אותה.

בינתיים מצביעים חברים לזימודים של בתו, הלובשת את מדי הגימנסיה הראילית